

عنوان مقاله:

بررسی قابلیت جبران ضرر «از بین رفتن دارایی» براساس فقه امامیه، حقوق موضوعه و رویه قضایی

محل انتشار:

مجله مطالعات حقوقی، دوره 6، شماره 3 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

خلاصه مقاله:

یکی از انواع ضررهایی که در قابلیت جبران آن بین فقها و حقوقدانان اختلاف فراوانی وجود دارد؛ ضرر از بین رفتن دارایی است. در این نوع از ضرر، بر اثر فعل زیان بار فاعل، مال دیگران به صورت مستقیم (اتلاف) و یا غیر مستقیم (تسبیب) از بین نمی‌رود؛ بلکه زیان دیده مجبور می‌شود بخشی از دارایی خود را با اراده خویش هزینه کند. بر اساس مبانی فقه امامیه قابلیت جبران این نوع ضرر تنها به استناد قاعده‌ی لاضرر امکان پذیر است؛ آن هم در صورتی که اثبات حکم به وسیله‌ی این قاعده نیز پذیرفته شود. براساس حقوق موضوعه ایران با وضع ماده‌ی ۱ قانون مسئولیت مدنی تردیدی در قابلیت جبران این نوع ضرر وجود ندارد، لیکن این مقرر در خصوص برخی از مصادیق ضرر از بین رفتن دارایی، همچون خسارت مازاد بر دیه از سوی رویه قضایی با اقبال روبرو نشده است و رویه قضایی بیشتر متمایل به عدم جبران این نوع ضرر است.

کلمات کلیدی:

ضرر، از بین رفتن دارایی، رابطه‌ی سببیت، خسارت مازاد بر دیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1845381>

